

mig til den nu foreliggende Sag. Men, naar man betragter den, da vil det ſees, at Landſthinget ogſaa i den i alt Væſentligt har maattet give efter med Henſyn til det eneſte alvorlige Stridspunkt, der har foreligget i ſamme, om det end kun er ſteet i mindre Portioner ad Gangen, og det naaget Landſthinget havde givet Afſkald paa en grundig Underſøgelse og en ſelvſtændig Behandling af nærværende Lovforſlag, — hvilket jo førſt indkom ſaa ſænt her i Landſthinget, at en ſaadan ikke her vilde kunne have været foretagen, naar Lovforſlaget overhovedet ſkulde føres tilende — og ſaaledes havde indfrænket ſig til den overmaade beſkedne Virkſomhed at forhjælpe Krigsminiſteren til at faae et Par Forſlag, der iſær laae ham paafinde, paany bragte frem for Folkethinget til en 4de Behandling. Dette er Alt, hvad Landſthinget har gjort, og med Henſyn til det ene af diſſe Forſlag har det nu efter min Opfattelse ſelvſtændigt givet efter. Jeg kan i Anledning heraf ikke holde den Ytring tilbage, at det, naar Landſthinget ſaaledes ikke har kunnet fætte ſin Anſtuelse igjennem i et Tilfælde, hvor det ikke blot har været i ſelvſtændig Samſtemning med Regjeringen, og hvor alſaa tvende af de Factorer, der høre med til Lovgivningsværkets Fuldførelſe, have ſtaaet ved Siden af hinanden, men hvor det derhos nærmefi har gjældt om ikke at tilveiebringe en ny Bevilling, men om at forhindre en Bevilling, ſom ikke er begjært af Regjeringen, og ſom den endog udtrykkelig har frabedt ſig, forekommer mig, at der foreligger en alvorlig Opfordring til at overveie, om vi ikke gaae en Tid indpaa, da Enhver, der føler Evne og Lyſt til en virkelig og alvorlig Medvirkning ved de offentlige Anliggendes Beſtyrelſe, vil tye hen til ganſke andre Steder end til Landſthinget, for at faae den tilfredsſtillet, en Tid, da den aldeles uundværlige Factor, det aldeles uundværlige Led i vor paa ſaa demokratifke Grundſætninger byggede Forfatning, ſom Landſthinget udgjør, vil have ophørt at kunne opfylde ſin Beſtemmeſe. Der turde være Opfordring til at overveie, om dette ikke i Tidens Længde vil udsætte ikke blot Forfatningens Virkſomhed, men ogſaa dens Beſtaaen for ſienſynlige Farer. Under almindelige Forhold vilde jeg alſaa nu ſige Nei til det foreliggende Lov-

forſlag, ikke paa Grund af dets egen Beſtafſenhed, men forbi den omtalte Situation er en ſaadan, ſom jeg for mit Vedkommende ſom Landſthingsmand ikke vil bidrage til at fremkalde. Men de Herrer ville af flere Udtalelſer fra min Side. — naaget mine Udtalelſer i det Hele kun have været ſaa — have kunnet mærke, at jeg ingenlunde betragter den nuværende Situation ſom normal eller ordinaire, men at tværtimod ſaagodtſom Alt, hvad vi i nærværende Samling have havt med at gjøre, i mine Dine kun har været af forholdsviis meget ringe Vigtighed, medens det for mig har været Hovedſagen — og har været det i den Grad, at alt Andet ved Siden deraf har ſyntes mig at være ſmaa Ting — at Danmark ſaa hurtigt og kraftigt ſom muligt berede ſig paa den Dag, da dets Skæbne rimeligviis for lang Tid vilde blive afgjort. Og da jeg nu med den ærede Krigsminiſter maa være enig i, at dette Lønningslovforſlags Vedtagelse ganſke viſt vel ikke er en nødvendig Betingelse for Hærens Gjennemførelſe, men dog meget betydeligt vil lette dette vigtige Arbeide — ſom jeg endnu engang paa det Indſtændigſte vil anbefale til hans Kløgt og Energi — ſaa vil jeg ogſaa bringe endnu det Offer, trods det Anførte, at ſtemme for nærværende Lovforſlag, ſom det nu foreligger.

Ordføreren: Forſaavidt den ærede Landſthingsmand, der nu ſatte ſig, dvælede ved Landſthingets Stilling i Almindelighed overfor Folkethinget, troer jeg ikke, at det kan paahvile mig at følge ham i hans Betragtninger, men forſaavidt den nu foreliggende Sag var den nærmefi Anledning til hans Udtalelſer, maa jeg maafkee gjøre opmærksom paa — hvad der ogſaa indeholder Forklaringen af den Stilling, ſom Landſthingets Delegerede i Fællesudvalget have indtaget —, at der her er Spørgsmaal om en Lov, hvis Vedtagelse nu i Diebliffet maa ſiges at være af ſærlig Vigtighed. I Almindelighed ſtiller det ſig heldigviis ſaaledes, at, naar Thingene ikke paa en rimelig og nogenlunde let Maade kunne forenes om en Lov, ja, ſaa nøies man uden denne Lov; men anderledes ſtiller Sagen ſig, hvor Talen er om en Lov ſom denne; thi vel er det ſaa, at den ikke kan ſiges at være aldeles nød-